॥ सौतिरुवाच ॥ एवं स्तुतस्तदा कद्वा भगवान् हरिवाहनः । नीलजीमूतसङ्घातैः सर्व्वमम्बरमावृणोत् ।
मेघानाज्ञापयामास वर्षध्वममृतं शुभं । ते मेघामुमुचुस्तोयं प्रभूतं विद्युदुज्ज्वलाः ।
परस्परमिवात्यर्थं गर्ज्जन्तः सततं दिवि । सम्वर्त्तितमिवाकाशं जलदैः सुमहाद्भुतैः ।
सृजद्भिरतुलं तोयमजस्रं सुमहारवैः । संप्रनृत्तमिवाकाशं धारोर्मिभिरनेकशः ।
मेघस्तनितनिर्घोषैर्विद्युत्पवनकम्पितैः । तैर्म्मेघैः सततासारं वर्षद्भिरनिशन्तदा । १९००
नष्टचन्द्रार्ककिरणमम्बरं समपद्यत । नागानामुत्तमोहर्षस्तदा वर्षति वासवे ।
आपूर्य्यत महीचापि सलिलेन समन्ततः । रसातलमनुप्राप्तं शीतलं विमलं जलं ।
तदा भूरभवच्छन्ना जलोर्मिभिरनेकशः । रामणीयकमागच्छन्नाचा सह भुजङ्गमाः ।
इत्यादिपर्व्वणि सौपर्णे षड्विंशतितमोऽध्यायः ॥ २६ ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ सम्प्रहृष्टास्तेतो नागा जलधाराभुतास्तदा । सुपर्णेनोह्यमानास्ते जग्मुस्तं द्वीपमाशु वै ।
तं द्वीपं मकरावासं विहितं विश्वकर्म्मणा । तत्र ते लवणं घोरं ददृशुः पूर्व्वमागताः । १९०५
सुपर्णसहिताः सर्पाः काननञ्च मनोरमं । सागराम्बुपरिक्षिप्तं पक्षिसङ्घनिनादितं ।
विचित्रफलपुष्पाभिर्व्वनराजीभिरावृतं । भवनैरावृतं रम्यैस्तथा पद्माकरैरपि ।
प्रसन्नसलिलैश्चापि ह्रदैर्द्दिव्यैर्विभूषितं । दिव्यगन्धवहैः पुण्यैर्म्मारुतैरुपवीजितं ।
उत्पतद्भिरिवाकाशं वृक्षैर्म्मलयजैरपि । शोभितं पुष्पवर्षाणि मुञ्चद्भिर्म्मारुतोद्धुतैः ।
वायुविक्षिप्तकुसुमैस्तथाऽन्यैरपि पादपैः । किरद्भिरिव तत्रस्थान्नागान्पुष्पाम्बुवृष्टिभिः । १९१०
मनःसंहर्षजं दिव्यं गन्धर्व्वाप्सरसां प्रियं । मत्तभ्रमरसङ्घुष्टं मनोज्ञाकृतिदर्शनं ।
रमणीयं शिवं पुण्यं सर्व्वैर्ज्जनमनोहरैः । नानापक्षिरुतं रम्यं कद्रूपुत्रप्रहर्षणं ।
तत्ते वनं समासाद्य विजहुः पन्नगास्तदा । अब्रुवंश्च महावीर्य्यं सुपर्णं पतगेश्वरं ।
वहास्मानपरं द्वीपं सुरम्यं विमलोदकं । त्वं हि देशान्वहन् रम्यान्नजन्पश्यसि खेचर ।
सविचिन्त्याब्रवीत्पक्षी मातरं विनतां तदा । किं कारणं मया मातः कर्त्तव्यं सर्प्पभाषितं । १९१५
॥ विनतोवाच ॥ दासीभूताऽस्मि दुर्ध्यागात्सपत्न्याः पतगोत्तम । पणं वितथमास्थाय सर्प्पैरुपधिना कृतं ।
तस्मिंस्तु कथिते मात्रा कारणे गगनेचरः । उवाच वचनं सर्प्पांस्तेन दुःखेन दुःखितः ।
किमाहृत्य विदित्वा वा किम्वा कृत्वेह पौरुषं । दास्याद्वो विप्रमुच्येयं तथ्यं वदत लेलिहाः ।
॥ सौतिरुवाच ॥ श्रुत्वा तमब्रुवन्सर्प्पा आहराम्रतमोजसा । ततो दास्याद्विप्रमोक्षो भविता तव खेचर ।
इत्यादिपर्व्वणि सौपर्णे सप्तविंशतितमोऽध्यायः ॥ २७ ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ इत्युक्तो गरुडः सर्प्पैस्ततो मातरमब्रवीत् । गच्छाम्यमृतमाहर्त्तुं भक्ष्यमिच्छामि वेदितुं । १९२०
॥ विनतोवाच ॥ समुद्रकुक्षावेकान्ते निषादालयमुत्तमं । निषादानां सहस्राणि तान्भुक्त्वा ऽमृतमानय ।
नच ते ब्राह्मणं हन्तुं कार्य्या बुद्धिः कथञ्चन । अवध्यः सर्व्वभूतानां ब्राह्मणो ह्यनलोपमः ।
अग्निरर्कोविषं शस्त्रं विप्रो भवति कोपितः । गुरुर्हिसर्व्वभूतानांब्राह्मणः परिकीर्त्तितः । एवमादिभिरूपैस्तु सतां वैब्राह्मणोमतः ।